Aventurile submarinului DOX

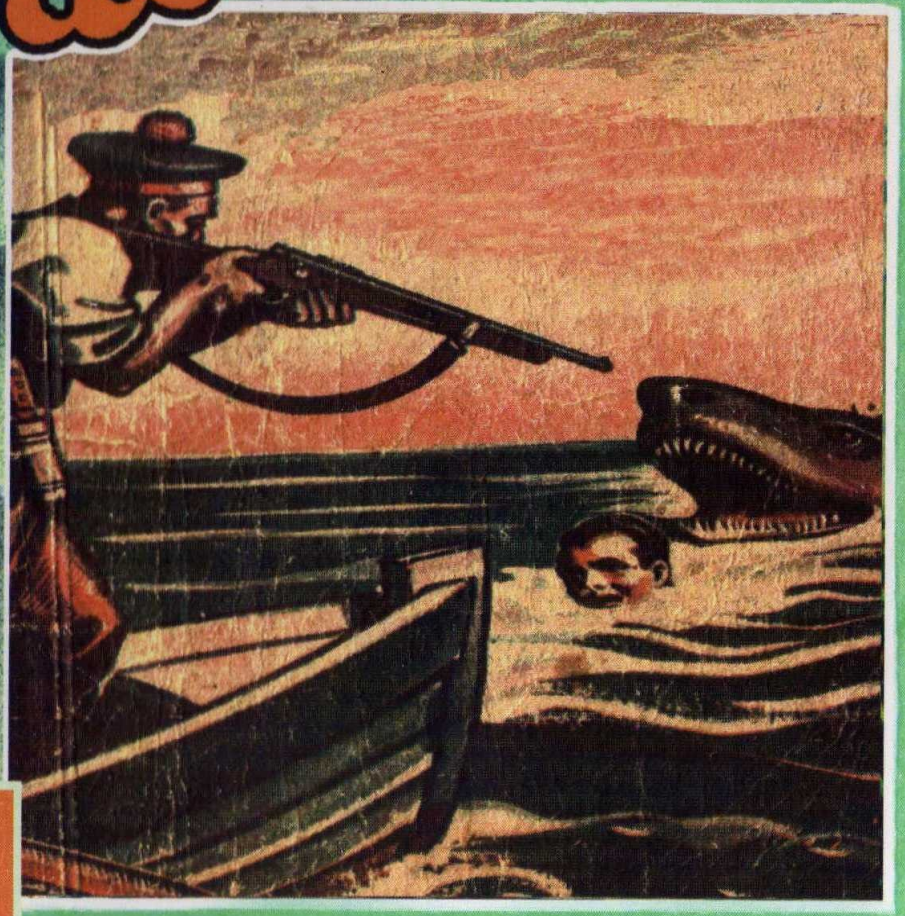

SERIE NOUĂ

63

Lumi plutitoare

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 63

LUMI PLUTITOARE

Traducere da LIA HÂRSU.

V.2.0

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O FATĂ ÎN PRIMEJDIE.

— PETRE, CE PLUTEŞTE ACOLO?

Uriaşul privi în direcţia arătată, puse mina streaşină la ochii din pricina soarelui sclipitor şi răspunse:

— Pare să fie o bucată de lemn, domule George. Hm... mi se pare însă că e zugrăvita sau te pomeneşti că soarele o face s-arate cu pete şi cercuri..

— Nu e din pricina soarelui – zise George, care dusese la ochi ocheanul său – văd lămurit nişte zugrăveli barbare pe lemn.

— Atunci să ştii că o furtună a năruit coliba vreunui insular şi a dus dărâmăturile cu ea, fu de părere Petre.

— Las-o să plutească unde-o pofti, domnule George.

Dar tânărul nu fu de aceeaşi părere. Submarinul se îndreptă dea curmezişul spre insula plutitoare de iarbă de mare şi ciudata bucată de lemn apărea tot mai lămurit prin ochean.

— Petre – exclamă deodată a George şi prinse braţul Uriaşului – nu e o zugrăveală barbara, ci e un strigăt de ajutor în limba engleză: „Oameni buni, veniţi-mi în ajutor!” scrie pe ea. Petre, trebuie să pun neapărat mâna pe bucata aia de lemn.

— Hm... eu însă n-aş vrea să ne apropiem prea mult de insula plutitoare, răspunse Uriaşul – mai bine să-l deşteptăm pe domnul căpitan. Desigur că nu ne va lua în nume de rău ci l-am trezit din somnul de după-amiază, când e vorba de ceva atât de însemnat.

— Ba să-l lăsăm pe tata să doamnă, Petre – zise George – el a stat aproape toată noaptea în turn ca sa observe ciudata licărire de pe mare. Să tragem spre noi bucata de lemn, ca să vedem dacă strigătul de ajutor e serios. Sau numai o glumă.

— Doar nu glumeşte nimeni cu de alde astea, mormăi Petre. De sigur că un om la mare ananghie o fi scris vorbele acelea pe bârnă. Să ştii că e aşa cum spun eu: vreun flux puternic o fi inundat o insulă şi un locuitor a izbutit să mai scrie repede cuvintele astea pe un stâlp al colibei sale. Dealtminteri n-are nici un rost, domnule George şi ne mai batem capul de bucata aia de lemn. Că tot nu-i mai putem ajuta celuia care a scris.

— Poate, totuşi, Petre – stărui tânărul – te pomeneşti că mai e scris şi altceva pe lemnul acela, ce nu putem vedea de aici. Trebuie să-l prind.

— Atunci o să fie nevoie să te foloseşti de o barcă de aluminiu şi va trebui să încetinim mersul vasului.

Fireşte că aşa vom face.

— Oh, bine c-ai venit; domnule Rindow – se adresă el primului ofiţer care tocmai urca în turn.

— Vrei să fii bun să iei d-ta comanda şi cârma până voi fi prins eu bucata aia de lemn de pe insula aceea plutitoare de iarbă. E scris pe ea o chemare de ajutor în limba engleză, pe care aş vrea s-o cercetez mai de aproape. Cred că tata n-ar avea nimic împotriva, dacă „Dox”-ul s-ar opri în loc câtva timp.

— Fireşte, dragă George şi căpitanul ar face la fel ca d-ta. Voi pune să se aducă îndată o barcă de aluminiu pe bord. De altfel, nu va fi prea lesne să pătrundem în insula plutitoare.

— Trebuie să mergem la marginea de nord – zise George. Care privea încordat prin ochean.

— Zăresc acolo o scobitură îngustă. Dacă intrăm într-unsa, ajungem aproape de lemnul acela.

Rindow, duse şi el ocheanul la ochi şi zise:

— Da, domnule George, ai dreptate; în felul aceste vei putea apuca bucata de lemn. Să nădăjduim că scrie mai mult pe ea, ca să putem stabili astfel de unde vine lemnul. Nu pare însă sa stea de mult pe mare. Ar fi trebuit, de fapt, să simţim într-un fel vreo furtună care ar fi bântuit în ţinutul acesta. Cred ca am dat iar de o taină, care ne va da mult de furcă, aducându-ne în primejdie.

— Sa speram! se grăbi să răspundă George.

— Ne apropiem tot mai mult de „Insula odihnei” a noastră, unde vom rămâne, de sigur, câteva săptămâni, în care timp va trebui să ne lipsim de aventuri şi primejdii. Ar fi putut până atunci să mai întâmpinăm niscaiva aventuri, ca să ne despăgubim pentru timpul de odihnă.

— Ai gusturi cam ciudate – râse Rindow. Alţi oameni caută sa se ferească din calea primejdiilor, pe când d-ta le cauţi. Dar las că la toţi ne merge la fel. Cine s-a obişnuit odată cu aventuri şt primejdii, nu se va simţi niciodată bine cu o viaţa liniştită.

Petre şi coborâse în submarin şi se înapoia după câtva timp însoţit de doi camarazi care duceau diferitele parţi ale unei bărci de aluminiu. Aceasta fu montată la repezeală şi lăsată pe apă..

— Dar de ce iei puşca cu tine? întrebă Rindow pe Uriaşul care trecu pe lângă el. Bănuieşti vreo primejdie?

— Eu am numai arareori presimţiri – răspunse Petre – dar atunci când le am se şi realizează. În familia mea sunt câţiva bătrâni care au darul să prevadă lucrurile. Tot aşa mi se întâmplă şi mie acum. Nu ştiu ce mă sileşte să iau puşca cu mine..

Primul ofiţer căzu pe gânduri apoi dădu din cap şi zise:

— Atunci să fim cu mare băgare de seama Petre, căci George al nostru e cam uşuratic de felul lui. Cine ştie ce e cu bucata aceea de lemn! Nu mă îndoiesc nicio singură clipă că e legata vreo primejdie de dânsa. Fii deci cu ochii în patru!

George nu auzise nimic din ce vorbeau ei. Cobori sprinten în barca mica, de aluminiu, pe care Petre o îndepărtă apoi cu vâsla de lângă submarinul care stopase. Întâmplător, George zări puşca pe care Uriaşul o aşezase la îndemână pe banca din fata lui şi zise râzând:

— Ei, Petre, ce-ai de gând să faci cu puşca? Crezi cumva că bucata aia de lemn e atât de primejdioasă?

— Se poate să fie, răspunse Uriaşul, clătinând capul!

— Cine ştie ce e ascuns în iarba aia de mare!

— Oho! Iar vreo presimţire de-a voastră! zise George jumătate îngrijorat, jumătate în râs.

— Om trăi şi-am vedea! răspunde Uriaşul.

Mână repede barca în jurul capătului de nord al insulei plutitoare şi cârmi apoi în tăietura larga care înainta până aproape în mijlocul suprafeţei verzi. Cu ajutorul cângii, lungă de vreun metru şi jumătate, George izbuti să tragă spre sine şi să aducă în barcă o scândură de vreo jumătate metru lungime şi cel puţin cinci centimetri grosime. O întoarse şi exclamă surprins:

— Petre, e într-adevăr uimitor! O fată a scris pe scândura asta, Ellen Bar… Din păcate, din numele de familie nu se pot desluşi decât primele trei litere. Ia ascultă ce scrie aici: „Sunt ţinută prizonieră pe o lume

plutitoare, salvaţi-mă! Suntem pe o insulă cu munte înalt, mergem spre miazăzi. Ellen Bar...” Ce zici de asta? N-am făcut bine că am ţinut neapărat să pun mâna pe scândură?

— Aşa e, domnule George, încuviinţă Uriaşul.

Privi însă neliniştit în juru-i ceea ce-l făcu pe tânăr să întrebe:

— Dar ce ai, Petre? Doar nu se vede acum nici un fel de primejdie!

— Da, da, mormăi Uriaşul, în vreme ce scotea afară barca din canal. E adevărat că nu se vede nimic, dar nu ştiu de fie sunt atât de neliniştit. Poate să mă şi înşel, mai ştii?

Cu toate astea el părea tot îngrijorat şi urma să privească mereu spre suprafaţa albastră a apei dinaintea insulei plutitoare. O briză uşoară se stârni deodată dinspre Miazăzi, întărindu-se cu o repeziciune uimitoare şi împingând afară barca din scobitura insulei. Petre fu chiar nevoit să vâslească cu putere ca să facă un ocol pentru ca barca să se înapoieze la submarin. În aceeaşi clipă, George striga agitat:

— Petre, colo înainte s-a desprins o a doua bucată de lemn din iarba insulei.. Uite, e mânata repede spre nord. Mi se pare ca văd şi pe ea scria ceva. Vâsleşte repede într-acolo!

Uriaşul cârmi imediat barca îndărăt, ţinând direcţia spre scândura împinsă mereu de briza tot mai tare. În curând, George putu s-o apuce, dar când vru s-o tragă în barcă văzu că se înşelase în ce priveşte greutatea ei. O răbufneala puternică de vânt împinse brusc barca înainte; George tocmai îşi încleştase mâinile de scândură, dar din pricina smuciturii fu zvârlit peste bord. Râzând, se ridică iar la suprafaţă şi făcu semne lui Petre, care în aceste câteva clipe fu împins cu vreo douăzeci de metri de locul acela. Uriaşul răsuci barca cu toată puterea, dar fu târât mai departe, căci vântul se stârnise cu adevărată furie.

George se ţinu de scândură şi înotă cu braţul stâng spre barcă. Înainta însă încet de tot, căci scândura era grea şi-i îngreuia mişcările.

Deodată auzi un răcnet al lui Petre, apoi văzu că Uriaşul se ridicase şi luase puşca din faţa lui. Fără să se întoarcă îşi dădu seama imediat că la spatele său pândea o primejdie; cu mult sânge rece dădu drumul scânduri şi începu să înoate cu putere spre barca salvatoare.

Aşa dar, pajiştea plutitoare tot trebuie să fi adăpostit un oaspete primejdios. Presimţirea lui Petre se împlinise deci. Cu iuţeala fulgerului George privi îndărăt şi văzu că Uriaşul dusese puşca ia ochi. Un fior de gheaţă îi străbătu trupul căci, la mica distanţă îndărătul său, văzu coada unui rechin.

Dihania trebuie sa se fi ascund sub iarba de mare şi căderea în apa a tânărului îi atrăsese atenţia asupra lui. După prima spaimă, George îşi recăpăta sângele rece; mai avusese el de-a face cu rechini, ba chiar omorâse odată unul numai cu cuţitul. Acum nu avea nicio armă, dar

credinciosul Uriaş îi va veni în ajutor, ştia el bine.

Întorcând iar capul, tânărul fu scuturat din nou: de un fior, căci văzu un rechin-tigru numai la câţiva metri îndărătul său.

Trei împuşcături la rând detunară din arma lui Petre; George auzi în spatele sau un plescăit puternic, privi înapoi şi văzu trupul vărgat al dihaniei zvârcolindu-se în apa care se înroşi de sânge, apoi rechinul grav rănit goni îndărăt spre adăpostul insulei plutitoare. George se întoarse imediat şi înotă iar spre scândură. O ajunse şi încleştându-se de ea înotă spre Petre care se apropia şi el după câteva minute, Uriaşul ridică scândura în barcă şi-l prinse pe George în braţe, trăgându-l înăuntru.

— Îţi mulţumesc, Petre, ţipa tânărul, mişcat. Acum cred şi eu în presimţiri, deşt îmi băteam întotdeauna joc de ele.

— Ei vezi! zâmbi Uriaşul.

— Asta e un dar pe care-l au numai puţini oameni. Dar acum vezi ce-i cu scândura asta, domnule George. Ar fi păcat dacă te-ai fi vârât fără folos în primejdie.

Tânărul se aplecă repede şi întoarse scândura pe partea cealaltă.

— Aşa e, încă un strigăt de ajutor! Exclama el agitat – Aici scrie însă numai: „Ajutaţi-mă, Ellen Barri...” Aşa dar cunoaştem Încă două litere ale numelui ei de familie. Expresia „lume plutitoare” de pe scândura cealaltă e cam ciudata. Ce-o fi vrând să spună?

Rindow urmărise cu groază primejdioasa aventură a lui George. În spaima lui, vesti îndată pe căpitan prin porta-voce şi Farrow, trezindu-se imediat, dădu buzna în turn.

Sosi tocmai când rechinul rănit dispărea şi George apucase scândura. În câteva cuvinte, Rindow îi spuse cum stau lucrurile.

— Drace! exclamă căpitanul.

— Ce bine a făcut Petre că a luat puşca cu el, altminteri băiatul ar fi fost sfâşiat de dihanie. Aşadar, ne aşteaptă o nouă aventură! Am impresia că va trece iar mult timp până să revedem „Insula odihnei”. Ce să-i faci, aşa ni se cam întâmplă nouă. Ar fi trebuit să ne obişnuim!

— Sunt foarte curios, dacă George a găsit într-adevăr ceva de seama, zise acum Rindow. Cred însă că vom afla cu greu unde au fost zvârlite în mare scândurile acestea.

— George face o mutră prea încrezătoare, zise Farrow, care privea prin ochean la barca ce se apropia: Am devenit şi eu foarte curios să văd ce scrie pe scânduri.

George începu sa facă semne spre tatăl sau când fu la oarecare distanţă de submarin.

— Tată – strigă el – trebuie să pornim spre Sud, după lumea plutitoare.

— Lume plutitoare? repetă Farrow uimit şi-l privi pe Rindow. Ce vrea sa spună băiatul?

— Sună ciudat, într-adevăr, încuviinţă primul ofiţer. George are noroc la astfel de lucruri neobişnuite.

Barca de aluminiu se opri lângă submarin, George zvârli cele doua gânduri pe punte, apoi se urcă şi el. Păşi repede spre turn şi zise:

— Tată, e într-adevăr ceva ciudat. O fată cu numele de Ellen Barri... se afla pe o „lume plutitoare" care merge spre Sud. Ia citeşte şi tu!

Kard, care venise să-i ajute lui Petre la demontarea bărcii, ridică prima scândură găsită de George şi o arătă căpitanului.

— Foarte ciudat! făcu Farrow.

— Ce o fi vrut să spună scriitoarea acestor rânduri prin „lume plutitoare"? Sună atât de misterios încât îmi vine să cred că e o tălmăcire a unei expresiuni băştinaşe. Foarte probabil ca e vorba de o insulă formată din lemne plutitoare şi care colindă acum pe întinsul apei! Sau poate vreun: vapor care poartă numele acesta curios. Trebuie să pornim spre Sud, ceea ce vom face imediat. De insula cu muntele înalt nu va fi greu să dam. Dar de unde sa fi luat fata, sau femeia vopseau cu care a scris cuvintele? Nu prea cred ca pe o insula ca aceea pe care o presupun există existe vopsea cu ulei.

— Doctorul ne va putea spune din ce e făcută această vopsea, zise George. E ciudat că: s-a ţinut în apa de mare. Dar probabil c-a fost mânată spre insulă vreo epavă, de pe care, s-a salvat şi vopsea cu ulei, odată cu alte mărfuri, de către locuitorii acestei lumi ciudate.

— Ei da, asta ar fi o explicaţie, încuviinţă George – dar culoarea arată atât de ciudat incit nu-mi pot închipui lucrul acesta, Aha! Uite-l pe doctor. Va cerceta el cum stau lucrurile.

II.
ÎN CĂUTAREA INSULEI.

DOCTORUL BERTRAM se arătă foarte interesat la vederea scândurilor. Zgârii cu cuţitul puţin din vopseaua cu care erau scrise literele, o examină cu băgare de seamă şi zise:

— Pare să fie huma deschisă, amestecată cu răşină. Aşa se explică faptul că vopseaua nu s-a şters în apă. Prea mult timp nu s-arată să fi stat scândurile în apă, căci răşina e încă destul de proaspătă. Altminteri s-ar fi întărit mai mult.

— Ce părere ai d-ta de expresia: „lume plutitoare"? întrebă căpitanul.

— Trebuie să fie o insulă mare plutitoare – răspunse doctorul. Bănuiesc că locuiesc şi băştinaşi pe ea, care i-au dat numele acesta.

Scriitoarea acestor rânduri a tradus numele în englezeşte. Când vom găsi insula cu muntele înalt vom putea cerceta dacă întâlnim acolo şi băştinaşi, care ne-ar putea da o indicaţie.

— Tot ce se poate – încuviinţă Farrow.

— O insulă atât de mare cam presupun eu, nu va pluti atât de repede.

— Totuşi e ciudat – zice George deodată, îngândurat.

— Ce sa fie ciudat? întrebă căpitanul.

Ma gândeam tocmai cum e cu putinţă ca insula – adică „lumea plutitoare" – sa plutească spre miazăzi, câtă vreme cele doua scânduri au fost mânate spre miazănoapte.

— Ai dreptate! făcu căpitanul.

— E o contrazicere pe care nu mi-o pot lămuri pentru moment. D-ta ce zici, doctore?

— Nu e prea greu de lămurit, răspunse Bertram, care ştia de toate.

— Insula plutitoare va fi stând adânc în apă şi un curent o va fi ducând pe dedesubt spre miazăzi, în vreme ce scândurile ce pluteau deasupra au fost mânate de vânt spre Nord... pentru ca George să le găsească.

— Bravo! Asta e o lămurire cât se poate de bună – încuviinţă Farrow.

— Tocmai în marea aceasta se petrec lucruri neobişnuite, printre care feluritele soiuri de curenţi joacă un rol însemnat. Poate avem noroc şi dăm încă înainte de a se insera peste insula cu muntele înalt.

Farrow dădu comanda de continuare a călătoriei, cârmi submarinul spre Sud, apoi predase iar cârma lui Petre.

— Mă duc să-mi urmez somnul întrerupt – zise el – poate că la noapte voi avea de lucru. Dacă vezi ceva deosebit, George, trezeşte-mă!

— Da, tată, aşa voi face, făgădui tânărul. Oh, mă voi bucura atât de mult dacă vom găsi fata şi o vom salva. Fireşte că şi taina acestei lumi plutitoare mă interesează foarte mult Voi fi cu băgare de seamă, ca să nu mi se întâmple nimic.

— Atunci e bine, zise Farrow, zâmbind – curiozitatea asta a ta îmi dă cel puţin siguranţa că vei fi într-adevăr cu băgare de seamă şi nu vei porni cu uşurinţă în cine ştie ce aventură primejdioasă. Chiar dacă nu pare să fie nici un pericol, dă-mi totuşi de veste îndată ce-ţi bate la ochi ceva.

Căpitanul se înapoia liniştit în cabina sa. Petre urma să fie schimbat peste un ceas de Plundow, dar rămase cu George în turn. Taina asta părea că-i interesează, apoi ţinea neapărat să fie în apropierea tânărului.

Ceas după ceas se scurse fără să fi întâmple nimic deosebit. Trecură

pe lângă câteva insule, dar niciuna din ele n-avea pe dânsa un munte înalt. Seara se apropia, George începu să-şi piardă nădejdea şi se pregătea să rămână în turn şi peste noapte, ca să nu scape insula. Ceru să i se aducă şi cina sus, iar când căpitanul, odihnit, se ivi în turn, exclamă mirat şi vesel:

— Dar bine, George, n-ai obosit încă? Ai stat tot timpul în turn ca să descoperi insula cu pricina? Mare interes trebuie să ai pentru ea! Ia te rog să te duci jos şi să te odihneşti câteva ceasuri! Te voi trezi îndată ce se va ivi insula cu pricina.

— Nu vreau, tată, lasă-mă să rămân aici sus, se rugă băiatul.

— Nu sunt de fel obosit şi apoi cred că insula se va ivi în curând.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul.

— Tată, colo în fund se iveşte un punct negricios! strigă George în aceeaşi clipă. Să ştii ca e insula căutată de noi. La depărtata asta nu s-ar vedea o insulă dacă nu s-ar înălţa mult din mare, ceea ce mă face să cred că e vorba de creştetul muntelui.

— Asta ar însemna că am ajuns la ţintă, răspunse Farrow.

George duse ocheanul la ochi şi zise vesel:

— Da, e într-adevăr un munte înalt. Să facem mai bine un ocol, căci mergem de-a dreptul spre el. Dacă o fi vreun om pe creştetul acestui munte, ne-ar putea zări îndată.

— Ai dreptate, trebuie să facem un ocol şi încă mare, răspunse căpitanul şi făcu un semn lui Petre.

Acesta cârmi îndată vasul spre răsărit. Era de-ajuns ca numai. Muntele să rămână în raza vederii, fără ca submarinul să poată fi zărit de pe insulă.

Rindow şi Brun, cei doi ofiţeri ai „Dox”-ului, veniră sus şi săriră pe punte; la fel făcură Hagen şi doctorul Bertram.

Acesta din urmă care pe lângă atâtea alte ştiinţe se pricepea şi în grafologie, susţinu că scrierea de pe scânduri aparţinea unei fete foarte tinere. Să fie vorba oare de nişte bandiţi care fură fete? Dar cum să-şi desfacă ticăloşii marfa prin mările astea îndepărtate de lumea civilizată?

În vreme ce submarinul trecea în goană pe dinaintea insulei cu muntele înalt camarazii schimbau păreri între el fără să ia de la ochii ocheanele, cercetând cu luare-aminte zarea.

După câteva minute urma să se întunece, căpitanul vroia însă să se folosească şi de timpul acesta scurt îşi memorizase bine direcţia unde se afla insula cu muntele îndărătul submarinului şi era încredinţat că o va descoperi chiar în întinerea cu simţurile sale de orientare dezvoltate.

George ardea de nerăbdare şi privea ţintă înainte, dar nu putu descoperi nici urmă, de „lume plutitoare”. Dezamăgit lăsă jos ocheanul,

tocmai când se întunecă brusc.

— Îndărăt! comandă căpitanul.

— Dacă avem noroc, vom putea vedea şi prin întuneric semne de viaţă pe insula cu muntele înalt; vom debarca atunci ca să luăm la cercetări pe băştinaşi. Altminteri va trebui să rămânem în apropierea insulei până se va lumina de ziuă.

— Ca în vremea asta, „lumea plutitoare” să se îndepărteze tot mal mult spre miazăzi – zise George – şi cine ştie dacă din pricina acestei pierderi de timp nu vom sosi prea târziu.

— Atunci nu vom avea nicio vină – răspunse căpitanul – vom fi făcut tot ce a fost cu putinţă. Tu mai cu seamă, George, ţi-ai primejduit viaţa ca să scoţi din apă scândurile cu pricina. Nu va trebui, deci, să ne facem imputări daca va fi să nu găsim „lumea plutitoare”. Eu, totuşi, cred că vom avea noroc, căci până acum ne-a reuşit tot ce-am întreprins, printre care au fost lucruri şi mai grele ca asta de acum.

Tot vorbind, căpitanul cârmi vasul, îndreptându-se spre Nord, spre insula cu muntele înalt. Zece minute vasul aluneca pe mare cu iuţeală, apoi căpitanul dădu comanda în sala maşinilor să se reducă viteza la jumătate. Insula cu muntele trebuia sa fie în apropiere şi dacă se aflau într-adevăr locuitori pe acolo, ar fi putut auzi zgomotul motoarelor, dacă acestea ar fi funcţionat în plin.

Toate privirile erau acum îndreptate înainte, ca să străbată întunericul. Luna nu răsărise încă.

— Colo se zăreşte o lumină! strigă George deodată. Uite încă una. O, par să fie focuri de lagăr. Tată, sunt sigur ca vom găsi un sat în care vom căpăta informaţii privitoare în ceea ce ne interesează.

— Sa sperăm, răspunse căpitanul. S-ajungem mai întâi la insulă şi apoi vom vedea – motoarele la un sfert, strigă el în porta-voce.

Cu viteză mult redusă „Dox”-ul înainta mai departe. Căpitanul cârmea direct spre punctele luminoase care sclipeau înaintea lor. Pe măsură ce submarinul se apropia, ele sporeau, ceea ce era o dovadă că pe ţărmul insulei se afla un sat întins.

După cinci minute, se şi puteau vedea prin ocheane făpturi negricioase, care forfoteau în lumina vie a focurilor de lagăr. Şi cu cât submarinul se apropia mai mult de insulă, cu atât mai lămurit se vedeau amănuntele.

Plaja pe care ardeau focurile era lată de cel puţin treizeci de metri, începeau apoi tufe şi copaci, printre care erau construite colibe. Îndărătul lor se înălţa muntele.

— E un sat mărişor, zise Rindow căpitanului. Dacă locuitorii or fi porniţi împotriva străinilor, să ştii că vom avea de furcă. Sunt oameni înalţi şi vânjoşi, după cât se poate vedea.

— La asta m-am gândit şi eu, încuviinţă Farrow. Nădăjduiesc însă că ivirea noastră pe întuneric şi mai cu seamă înfăţişarea deosebită a vasului nostru, le va vâri o spaimă superstiţioasă în oase. Colo, la dreapta, lângă locul cel mare, stă de sigur căpetenia cu sfetnicii săi – văd o distanţă între el şi celelalte focuri. Trebuie să căutăm să debarcăm tocmai în faţa acestui foc, pentru ca tovarăşii noştri de pe punte să aibă posibilitatea de a-i ţine la respect, în primul rând pe căpetenie şi pe cei mai de seamă dintre oamenii tribului.

Căpitanul ordonă să se încetinească şi mai mult iuţeala vasului. Acesta se apropia până la o sută de metri de ţărm şi doctorul Bertram se uită cu interes prin ochean la locuitorii care nu bănuiau nimic. Apoi explică lui George, care stătea lângă el:

— Sunt polinezieni, cu care mă voi putea înţelege bine. Par să fie paşnici, după cât pot judeca din înfăţişarea lor.

Căpitanul dădu comanda să stopeze cu totul motoarele. „Dox”-ul va avea încă destulă forţă – în virtutea inerţiei – ca să alunece până la ţărm. Căpitanul vroia să se ivească pe neaşteptate, ca să facă impresie asupra băştinaşilor.

Planul său izbuti în totul. Marea era destul de adâncă până la ţărmul care cădea drept în jos, pentru ca vasul să se poată apropia de tot. Abia când nisipul scârţâi sub tălpoaia submarinului, fu trezită atenţia băştinaşilor.

În aceeaşi clipă se auziră strigăte de spaimă. Nici nu era de mirare, căci oamenii vor fi crezut în primul moment că s-a ivit vreun monstru marin.

Căpetenia şi sfetnicii lui rămaseră însă liniştiţi la locurile lor, căci erau cel mai aproape de ţărm şi n-ar fi putut fugi atât de repede ca ceilalţi: băştinaşi.

Doctorul strigă îndată cât putu mai tare:

— Căpetenie, venim ca prieteni.

Bătrânul se ridică tremurând – avea o statură impunătoare – şi răspunse prin câteva cuvinte.

— Îi suntem bineveniţi – tălmăci doctorul, mulţumit. Putem cobori fără teamă pe uscat, dar trebuie, fireşte, să fim cu băgare de seamă.

— Se înţelege de la sine, dragă doctore, răspund căpitanul.

— O parte din tovarăşii noştri trebuie să rămână de pază la prora submarinului, cu armele pregătite, în vreme ce noi vom sta de vorbă cu căpetenia şi supuşii săi. Dragă Rindow, te aş ruga să rămâi pe vas şi să iei comanda, ocrotindu-ne.

— Fireşte că voi rămâne, domnule căpitan – răspunse primul ofiţer.

— Voi chema îndată sus pe camarazii cei mai vrednici de încredere. Sunt de părere să luăm şi granate cu gaze, căci acestea; se pot folosi

mai bine ca armele de foc.

Fiecare din noi va lua câte două granate din acestea, hotărî Farrow.

— Pe uscat merge doctorul Bertram, George, Petre şi eu. Suntem destui.

— Petre, adu repede sus opt granate – pentru noi. D-ta, dragă doctore, spune căpeteniei că vom veni îndată. Ce zici. Să-i ducem vreun dar?

— M-am gândit şi eu la ăsta, poate vreo oglinjoară, propuse doctorul.

— Cu astfel de fleacuri îi câştigi pe sălbatici. Voi jertfi oglinda mea de bărbierit pentru scopul acesta; ea va face o impresie şi mai mare dat fiind că măreşte imaginile.

Bertram strigă căpeteniei câteva cuvinte, apoi coborî repede înăuntrul vasului ca s-aducă oglinda. În vremea asta, sosiră sus cei zece marinari aleşi de Rindow şi-şi luară posturile la prora submarinului.

Petre Uriaşul veni cu cele opt granate cu gaze, urmat de doctorul Bertram cu oglinda de bărbierit. Căpitanul, George, doctorul şi Petre îşi vârâră în brâu câte două granate, apoi încălecară parapetul şi săriră pe ţărm.

Doctorul ţinu oglinda înaintea lui, prinse în ea lumina focului şi-o îndreptă în faţa căpeteniei, care privi cu teamă şi nehotărât în raza aceasta ciudată. Bertram vorbi cu el şi acum camarazii îl putură pricepe foarte bine, căci se folosea de un dialect care era înrudit cu limba malaieză. Aproape toate limbile polineziene se aseamănă cu malaieza Asiei de sud-est.

— Căpetenie, îţi aduc un dar însemnat, care îţi va face bucurie şi prin care vei câştiga totodată respectul tribului tău, începu doctorul.

Curios, totuşi cu oarecare teamă, căpetenia luă oglinda şi privi în ea. Probabil că mai văzuse el oglinzi, dar una ca asta, care mărea imaginile, îi era necunoscută. Căci după ce aruncă o privire într-unsa se dădu speriat înapoi şi strigă îngrozit:

— Oh, asta e vraja, capul mi se umflă.

— E într-adevăr vrajă – răspunse doctorul – dar nu-ţi poartă gând rău. Numai duşmanilor tăi le va dăuna. Ia-o fără teamă, căci duhurile care sălăşluiesc într-unsa îţi sunt binevoitoare.

Căpetenia se mai uită odată în oglindă, aşeză apoi sticla poleită lângă el şi anume cu faţa în jos, apoi începu să-şi pipăie capul, ca să se încredinţeze dacă e tot cum îl ştia el.

Cei patru camarazi abia îşi puteau stăpâni râsul. Felul cum procedase doctorul era cât se poate de înţelept. Căpetenia se va feri acum să făptuiască ceva duşmănos împotriva acestor sălbatici care veniseră cu un vas atât de ciudat şi care aveau lucruri vrăjite atât de misterioase.

— Străinule, îţi mulţumesc, zise acum sălbaticul. Eu sunt căpetenia Tonda, care domneşte peste, această insulă. Darul tău pare să fie de mare preţ. Ce vrei să-ţi dau în schimb?

— Nu cer nimic – răspunse doctorul, spre mirarea celuilalt.

— Noi am venit să ne încălzim puţin la focurile voastre, apoi pornim iar la drum. Obiectul vrăjit pe care ţi l-am dat devenise neliniştit când ne-am apropiat de insula ta şi atunci am ştiut că vrea la tine. Foloseşte-te de el cu rost şi atunci îţi va aduce noroc.

III.
TAINA MUNTELUI.

CĂPITANUL ZÂMBI MULŢUMIT. Tonda aruncă iar o privire bănuitoare spre oglinda de lângă el, apoi se dădu, neliniştit, ceva mai la o parte.

— Îţi mulţumesc încă-odată, străinule – zise după aceea, plin de demnitate – dar nu pot primi un dar atât de mare, fără să-ţi dau în schimb un semn al prieteniei mele. Dă-mi timp să mă gândesc ce pot să-ţi dau.

Căpitanul îi şopti atunci lui Bertram:

— Doctore, spune-i că vrei să capeţi în schimb o informaţie asupra „lumii plutitoare”. Asta are acum cea mai mare valoare pentru noi.

— Voi încerca să-i lămuresc despre ce e vorba, răspunse doctorul.

Chibzui câteva clipe, apoi zise lui Tonda:

— Căpetenie, eu am multe comori şi multe lucruri vrăjite şi nu vreau să iau de la tine nimic la care ţii. Dar poţi totuşi să-mi faci un dar, care nu te costă mult. Aş dori să aflu ceva, care-ţi este cunoscut, poate şi dacă mi-o spui, ăsta sa fie darul tău.

Chipul căpeteniei se înseninã. O simplă informaţie nu-l costa nimic şi asta însemna ca dobândise foarte ieftin obiectul acela vrăjit.

— Întrebă, străinule, zise el. Îţi voi spune tot ce ştiu. Dar se şi poate să nu fiu în stare să-ţi dau un răspuns.

— Atunci dorinţa ta de a-mi răspunde să fie darul pe care vrei să mi-l faci, îi linişti doctorul.

— Îmi poţi spune dacă ai văzut aici, lângă insula ta, o altă insulă, care plutea spre miazăzi? Sau îţi este cunoscut numele „lume plutitoare”?

Efectul acestor întrebări fu surprinzător. Tonda tresări, iar ceilalţi bătrâni, care până atunci stătuseră ca nişte statui lângă foc, făcură gesturi de spaimă.

După puţin timp, căpetenia se linişti, se gândi apoi câteva minute în tăcere şi în cele din urmă zise încet:

— Străinule, ceea ce ceri de la mine e un dar mare. E vorba aici de o vrajă care poate fi mai puternică decât aceea pe care mi-ai adus-o tu. Nu vreau însă să zici că Tonda ia daruri degeaba. Eu însumi nu-ţi pot spune taina; urmaţi-mă, vă voi duce la Mali-Mali, vrăjitorul nostru, el vă va istorisi ce ştie despre ea.

Bătrânul se ridică liniştit şi se îndepărtă de foc. Doctorul şi George îl urmară îndată, în vreme ce căpitanul se ridică încet şi şovăi.

— Hai şi d-ta, îi strigă doctorul peste umăr. Nu există nicio primejdie. Căpetenia se preface numai, ca să sporească valoarea darului său. Păcat că n-am adus un dar şi pentru vrăjitor, dar îi voi făgădui unul. Fireşte, cu încuviinţarea căpeteniei.

Farrow îi urmă şi el acum, dar cu şovăială, căci tot nu putea să-şi învingă încă bănuiala care i se trezise în suflet. De ce se speriase el şi sfetnicii săi, când doctorul amintise de „lumea plutitoare?" Trebuia să fie o taină mare la mijloc, a cărd dezlegare putea fi legată de primejdii.

Se linişti insă curând şi păşi mai repede, aşa îi ajunse pe doctor şi George înainte ca aceştia, împreună cu căpetenia, să fi ajuns la brâul de tufe şi copaci care se întindea la poalele muntelui. Tonda păşi spre un loc al păduricii unde nu ardea nici un foc de lagăr şi nu se vedea nicio colibă.

— Doctore zise căpitanul – întreabă-l, te rog, pe bătrân cât mai avem de mers. Nu ştiu de ce, dar lucrul mi se pare cam suspect.

La întrebarea lui Bertram căpetenia se-ntoarse şi răspunse calm:

— Mali-Mali locuieşte într-o peşteră a muntelui, unde vom ajunge după ce vom fi trecut de tufe.

— N-are ce să fie primejdios – zise doctorul – şi în, definitiv, îl avem pe bătrân înaintea noastră; va fi ştiind el că e pierdut dacă vom observa ceva ce ne dă de bănuit.

— Hm... eu l-aş chema mai bine pe Brun cu câţiva camarazi pe uscat, zise iar căpitanul. În felul acesta am avea, cel puţin o acoperire din spate. În orice caz să-i dăm de veste lui Rindow.

Se-ntoarse şi-i strigă primului ofiţer că se duce să facă o vizită vrăjitorului tribului. Îi spuse să intervie fără nici o zăbavă îndată ce va observa vreo primejdie. Abia acum cei patru tovarăşi îl urmară pe bătrân, care se oprise la marginea păduricii.

O potecă îngustă şi întortocheată şerpuia prin desiş. George, care mergea în spatele căpeteniei, aprinse îndată lampa de buzunar. Se mira în sinea lui că Tonda nu părea deloc surprins de lumina asta ciudată ce cădea din mina unui străin, căci nici nu se-ntoarse când snopul de raze trecu pe dinaintea lui.

Brâul de verdeaţă, din care se-nălţau palmieri în grupuri strânse, era larg de vreo patruzeci de metri, apoi venea o fâşie de vreo trei metri

lăţime, formata numai din stâncă pleşuvă. Abia după aceea începea iar vegetaţie, fără nici un copac însă.

Fâşia asta stâncoasă era netedă şi umedă şi doctorul găsi imediat explicaţia faptului:

După fiecare ploaie, apele din munte se scurg în jos, de aceea nu s-a putut aşeza aici pământ şi nici vegetaţie. E interesant pentru cercetător.

Mie unul mi-ar fi mai plăcut să mă văd înapoi pe submarin, căci, drept să vă spun, am din ce în ce mai puţină încredere în bătrânul ăsta, răspunse căpitanul De ce nu s-a mirat când George a aprins lampa de buzunar? Asta mă face să cred că a venit adesea în atingere cu albi. Eu bănuiesc că Tonda se află în raporturi strânse cu „lumea plutitoare”.

Căpetenia trecuse de fâşia stâncoasă şi dispăru între tufişurile care se-ntindeau în susul muntelui. Lampa lui George lumină continuarea potecii înguste, care după câţiva metri făcea un cot ascuţit.

— Acolo se opri şi zise:

— O, Mali-Mali, au venit străini care întreabă de „lumile plutitoare”. Răspunde-le tu, căci aşa le-am făgăduit.

— Aha, vorbeşte de „lumi plutitoare”, devine din ce în ce mai interesant, şopti căpitanul.

Cei patru camarazi se opriseră la începutul potecii înguste. George ţinea îndreptată lumină lămpii asupra căpeteniei. Aşa că nu li se putea întâmpla nimic.

Se scurseră câteva minute, apoi Tonda se dădu în lături şi făcu loc unei făpturi înalte, sulemenită ciudat şi împopoţonată. Vrăjitorul părea o arătare care ar fi înspăimântat pe cei slabi de îngeri.

Ceea ce îi dădea o înfăţişare grozavă nu erau numai sulemenelile barbare, ci şi podoabele ce şi le atârnase, cum ar fi oase, lilieci uscaţi şi broaşte. Râmase câtva timp cu privirea aţintită în lumina orbitoare, pe care George o ţinea îndreptată asupra lui şi în cele din urmă întrebă cu un glas care părea să vie din mormânt:

— Străinilor, cine v-a trădat taina?

— Vraja mea mi-a şoptit-o şi tot ea m-a îndemnat să vin încoace, răspunse doctorul, calm.

Surprins, vrăjitorul holbă ochii şi făcu un gest cu mâna. După o pauză cam lungă începu să mormăie nişte cuvinte pe care nici doctorul nu le pricepu, dar deoarece dădea din mâini ca un ieşit din minţi, camarazii îşi ziseră că erau formule de invocare a vreunor duhuri. După ce sfârşi, zise:

— Străinilor, am domolit duhurile mele; ele nu mai sunt mâniate că aţi vrut să cunoaşteţi taina. Haideţi, să nu vă fie teamă de grozăviile pe care le veţi vedea, căci vraja mea vă ocroteşte.

Cei patru camarazi erau cam surprinşi că vrăjitorul se-ntoarse şi păşi înainte, la fel cum făcuse mai înainte căpetenia. Pe când Tonda se mai vedea încă, el desfăcu tufa care includea, probabil, poteca în partea de sus. Îndărătul deschizăturii se arătă acum o altă potecă. Ce părea să ducă sus la munte.

Vrăjitorul o luă înaintea căpeteniei, prin tufiş. Tonda îl urmă imediat, fără s-arunce măcar o privire celor patru camarazi.

— Cred că-i putem urma fără teamă, şopti doctorul. Se pare că ştiu într-adevăr ceva despre „lumile plutitoare”, dar vor să dea lucrului o astfel de înfăţişare încât să cred că mi se face un dar preţios.

— Mie nu-mi prea place ce se petrece, răspunse Farrow. Totul e prea ciudat şi nu pot scăpa de un simţimânt de nelinişte. Eu îl socot pe Tonda ăsta un mare şarlatan, amestecat într-un fel oarecare în taina primejdioasă a „lumilor plutitoare”, Cine ştie ce se ascunde aici. De aceea aş fi de părere să ne-ntoarcem şi să aducem întăriri.

Dar George, curios din fire şi desfăcuse tufa luminând cu lampa dea lungul potecii. Deodată strigă îndărăt, înăbuşindu-şi glasul:

— Tată, la câţiva paşi mai încolo muntele are o crăpătură mare, în care tocmai au dispărut Tonda. Şi vrăjitorul. Haideţi, n-are ce să fie primejdios, poate vedem într-adevăr lucruri interesante, după cum ne-a făgăduit vrăjitorul.

Se strecură prin frunziş, fără s-aştepte răspuns şi doctorul, care era şi el dornic să afle lucruri noi, îl urmă imediat. Farrow se văzu silit să-i urmeze şi el, dar înainte îi spuse lui Petre, care venea în spatele lui:

— Petre, nu lăsa revolverul din mână şi trage îndată ce ţi se va părea ceva suspect. Păcat, aş fi trebuit să-i spun lui Rindow să slobozească imediat câteva granate pe munte, de îndată ce ne vom fi folosit de pistoalele noastre. Ei, acum e prea târziu, însă, să nădăjduim numai că vom izbuti să ieşim din munte.

Se strecură repede prin frunziş şi-l mai văzu pe doctor făcându-se nevăzut în crăpătura de stânca ce se afla la vreo cinci metri depărtare. Scoasa lanterna de buzunar şi o aprinse, constatând cu mulţumire că tufele de ambele, laturi ale poteci nu erau atât de dese încât nu se putea să fie ascunşi acolo sălbatici, care să-i atace, la un moment dat.

Când căpitanul ajunse la crăpătură, văzu că un gang îngust, de înălţimea unui om, ducea drept înăuntrul muntelui. Poate că natura însăţi săpase gangul acesta, dar acum pământul de sub picioare şi pereţii erau atât de netezi încât se cunoştea de la prima vedere că era la mijloc mâna omenească.

Pe de altă parte însă, nu era de crezut că polinezienii aceştia să fi fost în stare de o astfel de lucrare, care părea să dateze de veacuri Poate că vreun popor cultivat locuise pe insulă, care putea să fi fost şi

mai mare, înainte ca oceanul nesăţios să fi înghiţit părţi însemnate de uscat. Cu mult înaintea lui Farrow îl văzu pe doctor şi pe George, ale căror lămpi luminau făptura căpeteniei, care se afla la vreo treizeci de metri de căpitan.

Asta îi păru suspect căpitanului. Cei doi sălbatici trebuiau, abia ajunşi în gang, să-şi fi iuţit mult paşii, altminteri n-ar fi putut fi încă atât de departe. Pricina acestei grabe nu putea fi insă decât vreo viclenie pusă la calce şi asta însemna primejdie?

Farrow o luă la picior, până îl ajunse din urmă pe George. Petre venea după el. Un bubuit asurzitor îi făcu să se înspăimânte. Se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi văzură întâi un nor sclipitor de praf, apoi observară că un bloc de stâncă închidea cărarea.

Petre vru să alerge îndată într-acolo ca să încerce cu puterea sa de uriaş să îndepărteze închizătoarea aceasta, dar Farrow îl opri.

— Repede înainte, trebuie să-i ajungem pe căpetenie şi pe vrăjitori Nu trebuie să ne scape în nici un chip, altminteri suntem pierduţii.

Când îşi întoarseră însă din nou privirile, cei doi ticăloşi dispăruseră. Cu toate astea prizonierii o luară în goană înainte şi ajunseră curând la locul unde cei doi fuseseră văzuţi în urma. Atunci George care o luase înainte, se opri brusc din fugă şi strigă; „îndărăt” şi se aruncă înapoi. Izbindu-l pe doctor care îl prinse imediat în braţe.

Asta a fost salvarea celor doi camarazi. Petre; care auzise strigătul tânărului, îl înhăţă imediat pe căpitan şi se trase înapoi cu el, iar Farrow mai izbuti să apuce braţul stâng al doctorului, pe care-l ţinu astfel împreună cu George.

— Daţi-vă puţin îndărăt! strigă George. Sunt cu un picior deasupra unei prăpăstii.

Petre trase puţin pe căpitan, aducându-i în siguranţă pe toţi. George păşi iar puţin înainte, apoi lumină cu lampa. Zăriră cu spaimă o prăpastie largă de vreo trei metri, cu pereţii aplecaţi şi al cărei fund nu-l puteau vedea la lumina lămpilor.

George lumină repede peretele care cădea în adâncime, direct în faţa lui. Dar acesta era atât de neted, încât cei doi sălbatici s-ar fi putut cobori pe el în jos. Peretele de peste drum avea crăpături şi ieşituri, însă acestea erau atât de neînsemnate încât un om abia s-ar fi putut folosit de ele.

— De sigur c-au sărit în jos – îşi dădu cu părerea George.

— Nu ne va rămâne altceva de făcut decât să-i urmăm.

— E drept, aici nu putem rămâne, zise căpitanul. Înapoi nu vom izbuti s-ajungem în nici un caz, căci nu vom putea sa dăm la o parte piatra pe care au pus-o la intrare. Aşa dar trebuie să mergem mai departe. Dar acum fii cu mare băgare de seamă, George, căci e foarte

cu putinţă ca să mai fie şi alte asemenea capcane, ca acea dinaintea noastră.

Cei patru camarazi merseră o bucată înapoi, ca să-şi ia vânt, apoi George sări cel dintâi peste crăpătura largă. Unul după altul săriră şi ceilalţi tovarăşi şi ajunseră cu bine dincolo.

— Asta e o săritură frumoasă, zise doctorul. Aceşti doi sălbatici bătrâni trebuie să fie încă destul de îndemânateci. Zău sunt curios dacă vom avea prilejul să vedem acum lucrurile alea grozave de care ne vorbea vrăjitorul.

— Le-am fi văzut cu siguranţă dacă ne-am fi prăbuşit în râpa asta, zise căpitanul – fii cu băgare de seamă, George!

— Da, tată, mă aştept acum la toate surprizele cu putinţă, răspunse George.

— Voi fi cu multă băgare de seamă, poţi fi liniştit în privinţa asta.

Cu băgare de seamă şi totuşi repede porniră de-a lungul gangului. Observară îndată că acesta se lăsa pe pantă şi făcea o cotitură la stânga, părând aşadar că se adâncea spre mijlocul muntelui. Merseră tot mai departe, apoi gangul făcu deodată o cotitură bruscă; George abia trecu de dânsa că se şi opri brusc. Priveliştea care-i se înfăţişă avea ceva atât de sinistru şi înfiorător încât nu era de mirare ca spaima îl ţintui în loc. În faţa lui se afla o încăpere rotundă, ai cărei pereţi erau acoperiţi cu chipuri ciudate, cioplite în piatră. De jur-împrejurul pereţilor stăteau înşiruite mumii omeneşti, cu veştminte străvechi şi ciudate.

— Dumnezeule sfinte, parc-ar fi criptele vechilor Aztecii – exclamă doctorul, care era în spatele lui George. Am impresia că ne aflăm în mausoleul lui Montezma, zău aşa! Acum pricep de ce vorbea bătrânul vrăjitor de lucruri fioroase. E interesant de tot!

— Eu sunt de părere că am putea examina cu alt prilej locul acesta interesant, dacă vom mai ieşi în viaţă de aici – zise căpitanul.

— Aceste mumii străvechi s-au conservat atât de bine numai. Prin faptul că aerul e aici lipsit de curenţi şi uscat Aşa dar n-o fi nici măcar vreo uşă secretă prin care să poată pătrunde o boare de aer.

— Dar unde să fi rămas cei doi sălbatici? întrebă doctorul. Nu se poate să nu existe o ieşire. În orice caz, sa căutăm.

Ai dreptate, încuviinţă căpitanul.

— Ia d-ta cu George partea dreaptă, iar eu cu Petre vom începe aici, pe stânga.

Cei patru prizonieri cercetară cu cea mai mare atenţiune pereţii şi terenul acestui cavou ciudat. Curând căpitanul observă că doctorul se interesa mai mult de mumii decât de ieşirea din cavou. Ştia, de altfel că pătimaşul cercetător ar fi vrut din toată inima să ia cu sine una din mumiile uscate. Într-adevăr, doctorul Bertram tocmai examina o mumie

care se păstrase foarte bine, când exclamă uluit:

— Solul se miş...

Mai mult nu izbuti să spună. Un zăngănit ascuţit răsună în încăpere şi camarazii priviră năuciţi în spre mijlocul acesteia; pe podeaua netedă scânteiau cioburi de sticlă colorată. Într-o clipă încăperea se umplu cu un fum subţire, care se îngroşa văzând cu ochii.

— Afară, repede, afa...

Nici căpitanul nu izbuti sa-şi sfârşească vorba, căci trebui să se ţie repede cu mâna de perete ca să nu cadă. Din pricina ameţelii ce-l cuprinsese. Căută cu toată puterea să-şi păstreze luciditatea, văzu pe doctorul Bertram prăbuşindu-se, apoi lângă el pe uriaşul Petre, până ce în cele din urmă. Alunecă şi el la pământ, pierzându-şi cunoştinţa.

IV.
ENGLEZUL MISTERIOS.

CÂND GEORGE DESCHISE OCHII, fu orbit de o lumină vie. Închise repede pleoape la loc şi începu să chibzuiască. Şi încetul cu încetul îşi aduse aminte de ce se întâmplase. Fuseseră surprinşi în cripta mumiilor de un gaz ameţitor, care-i culcase la pământ.

Cu multă băgase de seamă încercă să-şi mişte mâinile, dar băgă îndată de seamă că era legat. Crăpă puţin pleoapele şi văzu ca un foc viu ardea la picioarele sale. Acest foc lumina capul lui Tonda, al vrăjitorului şi ale altor patru sălbatici care stăteau muţi şi ţepeni în semicerc, de partea cealaltă a focului.

George privi cu coada ochiului la dreapta şi la stânga şi-i văzu pe camarazi stând nemişcaţi. Îşi aminti acum că el se prăbuşise cel din urmă; poate că fumul otrăvitor nu avusese un efect atât de puternic asupra lui, căci fără voie îşi ţinuse răsuflarea când văzuse pe camarazi căzând la pământ.

De aceea se şi trezise cel dintâi, de sigur, dar se hotărî să facă pe leşinatul. Poate izbutea să afle ceva de la potrivnicii aceştia vicleni.

Într-adevăr, într-un târziu auzi pe unul rostind în englezeşte:

— Tonda, când se vor trezi?

Căpetenia întoarse pe jumătate capul spre locul de unde venise glasul, apoi răspunse într-o englezească stâlcită:

— Trebuie să se trezească curând, stăpâne. Vrei să-i iau la rost?

— Nu, căci înainte de moarte nu trebuie să ştie că eu sunt aici. Nu cumva să le vorbeşti în limba mea. Întreabă-i numai de unde au aflat despre „lumile plutitoare”.

— Da, stăpâne, aşa voi face. Apoi vom primi sticlele colorate cu apa aceea?

— Firește, știți doar că eu mă țin de cuvânt.

George pricepu că englezul acesta îi cumpărase pe sălbateci în schimbul alcoolului. Nădăjduia sa mai afle ceva cu privire la lumile plutitoare, dar, din nefericire, în clipa aceasta se mișcă Petre Uriașul. Încercă să se ridice, căzu Insă îndărăt pe spate și scoase o înjurătură.

După câtva timp Uriașul deschise ochii și mormăi:

— Care va să zică tot am ajuns în iad, după cum îmi proorocea mereu bietul meu profesor.

Un hohot de râs al doctorului îl întrerupse. Poate că și doctorul își recăpătase, de câtva timp cunoștința și-l auzise fi el pe englez vorbind. Asta o dovedea hohotul sau de râs. De altfel, vorbele Uriașului sunaseră atât de comic; încât și George trebui să se stăpânească patru a nu izbucni în râs.

— Dar bine, Petre; ăștia sunt doar căpetenia Tonda eu vrăjitorul și sfetnicii lor. Le-am picat în capcană; n-aș fi crezut că sălbaticii aceștia au și bombe cu gaze... l-ascultă, Tonda – se adresă el apoi căpeteniei în limba lui – să știi că o să vezi pe dracu. Sau poate nu crezi că tovarășii noștri vor veni în curând? Nu ți-e teamă de vraja noastră?

Tonda rânji, apoi răspunse liniștit:

— Ceilalți străini s-au dus pe-aci încolo. Oamenii mei au aruncat cu pietre în vapor, de pe deal. Eu le-am strigat că cei patru străini și-au pierdut viața în munte. Veți muri acum. Dar de unde știi de lumii străine?

Din răspunsul pe care i-l dădu doctorul, George află că și acesta ascultase ce spusese englezul:

— Dar bine, Tonda, crezi tu într-adevăr că-ți voi trăda ție taina mea? Ce crezi că nu știu eu că tu însuți ai vrea să cunoști secretul lumilor plutitoare? N-ai să-l afli însă. Pentru asta ar trebui să-ți viu eu în ajutor.

Bătrânul se frământă neliniștit pe locul sau. Uneori întorcea capul, de parcă s-ar fi așteptat să-i spună englezul ce are de făcut Dar acesta stătea ascuns în umbră și se ferea să scoată un cuvânt.

— Lasă că descopăr eu taina, zise doctorul Pe „lumile plutitoare” se capătă apa aceea care arde ca focul. E atât de multă acolo că poți bea o viață întreagă și nu se mai isprăvește. Da, e o taină frumoasă pe care poți s-o dezlegi lesne, Tonda.

— Străinule... străinule, vei putea tu într-adevăr să dezlegi taina? bolborosi bătrânul, agitat – nu... nu, nu cred asta. Voi trebui să muriți, dar mai înainte veți spune ce știți despre „lumile plutitoare”.

Zicând acestea, Tonda întoarse, iar capul spre locul unde era ascuns englezul. Poate că în creierul lui bătrân și viclean se născuse gândul – care e exprimat atât de bine de înțelepciune populară: „vrabia din mână e mai bună ca cioara de pe gard”. Doctorul Bertram era doar

numai cioara, e drept că el făgăduia mult. Dar nimeni nu ştia dacă îşi va putea ţine făgăduielile.

— Ei aşii! Nu spun nimic, măcar că ştiu totul. Aşa, n-are decât să se piardă apa aceea multă, care arde atât de frumos. O, Tonda, ştiu şi mai mult şi bătrânii regi, ale căror trupuri uscate le-am văzut, vor fi pierduţi.

— Heavens!

Numai exclamaţia aceasta furioasă se auzi. Dar doctorul chicoti pe înfundate. Tonda îl privi cu furie pe Bertram, apoi scrâşni:

— Străinule, voi aţi văzut prea mult şi trebuie şa muriţi neapărat Dar înainte vă vom tăia cu cuţitul, până veţi spune unde se afla „lumile plutitoare”.

— Hm… nu prea ar fi plăcut sa fim măcelăriţi – răspunse doctorul, în bătaie de joc – cred însă că ne vom putea înţelege într-un fel oarecare. Mă gândesc mai cu seamă la mumiile acelea minunate, dragă Tonda.

— Taci! scrâşni căpetenia. Taci, sau de nu îţi tai îndată limba.

Într-adevăr, în mâna lui osoasă lua un cuţit mare şi expresia chipului său dovedea că n-ar şovăi să pună în practică ameninţarea. Deodată apăru pe nesimţite îndărătul lui un băştinaş, care-i şopti ceva în grabă. Tonda sări repede în picioare, ieşi din raza focului şi se-ndreaptă dincolo se auzise glasul englezului.

În ungherul acesta se porni apoi: o convorbire în şoaptă, în limba engleză, după cum auzi George în câteva rânduri. Tonda se înapoia: pe urmă la foc şt dădu o poruncă în şoaptă tânărului băştinaş care adusese vestea. Acesta se apropia îndată de doctorul Bertram, cu un cuţit în mână, se aplecă… şi tăie legăturile de la picioarele medicului.

— Străinule, vino cu mine! Camarazii tai vor să debarce pe insulă cu forţa. Spune-le că dacă vor face asta voi patru va trebui să muriţi.

— Nu face nimic, dacă om muri – răspunse doctorul, calm. Tovarăşii ne vor răzbuna. Nu cred ca vreunul din voi să mai rămână în viaţă după aceea. A, ai auzit?

Înăbuşit şi îndepărtat se auzi explozia unei granate în vârful muntelui. Cel patru prizonieri se treziseră toţi în vremea asta – îşi dădură seamă imediat ca fusese o granată explozibilă; care impresiona cu totul altfel pe sălbatici decât granatele cu gaze, care nu prea făceau zgomot.

Vrăjitoria şi sfetnicii săi săriră îngroziţi de la locurile lor şi începură să tremure din tot trupul, de asemenea şi Tonda.

— Străinule, strigă bătrânul, agitat – spune tovarăşilor tăi ca nu va vom ucide dacă vor renunţa să vie pe insulă. Jur pe duhurile puternice care plutesc deasupra noastră. Va trebui însă să-mi spuneţi ce ştiţi despre „insule plutitoare”.

— Domnule căpitan, putem avea încredere în ticălosul ăsta bătrân?

întrebă doctorul.

— Spune-i lui Rindow ca deocamdată să nu întreprindă nici un atac, hotărî Farrow – însă zugrăveşte-le exact situaţia noastră. Dacă dă năvală acum, suntem pierduţi în orice caz. Dar dacă amână atacul, vom avea perspective să fugim, deşi nu prea am încredere în bătrân.

Doctorul Bertram se-ntoarse spre căpetenie şi zise:

— Bine, Tonda, ai jurat şi te cred că nu ne vei ucide. Hai repede, voi spune camarazilor mei cum stau lucrurile.

În aceeaşi clipă dealul fu cutremurat de o a doua explozie şi căpetenia îl trase pe Bertram cu putere după el. Căpitanul râse văzând graba asta, apoi se adresă lui Petre, care stătea lângă George:

— Petre, George nu s-a trezit încă? Să sperăm că gazul acela afurisit nu i-a făcut prea mult rău.

Tânărul ar fi vrut să-l liniştească pe tatăl său, dar ţinea să-şi joace rolul până la capăt. Rămase deci nemişcat, cu ochii închişi, deşii auzea lămurit cum credinciosul Uriaş se rostogolea pe-o parte ca să-l cerceteze.

— Domnule George, domnule George, m-auzi.

Tânărul urmă să facă pe mortul, deşi se întrista când auzi pe Uriaş zicând:

— Pare să-l fi ameţit rău, domnule căpitan. O, l-aş rupe în bucăţi pe bandiţii ăştia dacă aş putea!

— A înghiţit mai mult gaz şi atâta tot, căută căpitanul sa se liniştească.

— Să aşteptăm întoarcerea doctorului ca să-l examineze pe bietul băiat.

După vreo cinci minute, Bertram şi Tonda se întorseseră.

— Totul e în regula, domnule căpitan, zise doctorul.

— Rindow stă gata de luptă. Dacă până într-un ceas nu ne arătăm, porneşte la atac.

— Bine, dragă doctore, ai făcut cum nu se poate mai bine. Acum te rog să spui căpeteniei că e neapărată nevoie să-l examinezi pe George al nostru. Sunt îngrijorat că nu dă semne de viaţă.

După o scurtă convorbire cu căpetenia, doi tineri băştinaşi! Înarmaţi cu măciuci scurte şi grele, care se ţinuseră până atunci în fundul peşterii, scoaseră armele din brâul lui Bertram şi-i tăiară legăturile de la mâini.

Doctorul se aplecă asupra lui George şi-i pipăi capul. După ce-l examină amănunţit, murmură:

— Ciudat, nu pot găsi nimic.

Apoi se lăsă în genunchi lângă tânăr lipi urechea de pieptul lui.

George se folosi de clipa aceasta ca să-i şoptească:

— Doctore, mă simt cat se poate de bine, ma prefac numai leşinat. Poate că jocul acesta ne va fi de folos.

Doctorul nu-şi trădă surprinderea nici măcar printr-o tresărire. Se ridică, examină înc-o dată capul lui George, apoi zise:

— Aha, am găsit: s-a izbit probabil de un colţ al stâncii când a căzut. Rana nu e primejdioasă, dar mai poate trece mult timp până să-şi vină în fire.

Îi comunica şi căpeteniei lucrul acesta, apoi fu legat iar imediat. Ciudat era numai ca tinerii băştinaşi îi puseră la loc armele la brâu. După aceea fu aşezat alături de căpitan şi i se legară şi picioarele.

Tonda pieri iarăşi la fundul peşterii, unde se stârni iar o discuţie în şoaptă. Doctorul se folosi de prilej ca să-i împărtăşească lui Farrow cum stau lucrurile cu George. Căpitanul comunică ştirea îmbucurătoare lui Petre şi toţi erau acum liniştiţi.

Convorbirea dintre Tonda şi misteriosul englez ţinu cam mult, ceea ce-l făcu pe doctor să strige cam aspru:

— Căpetenie, ştii că tovarăşii noştri n-au răbdare s-aştepte mult. Grăbeşte, deci, cu hotărârea ta.

Şoaptele deveniră mai însufleţite şi după câteva minute Tonda se înapoia lângă foc şi zise agitat:

— Povestiţi-mi acum ce ştiţi despre „lumile plutitoare”. Pentru asta, însă, vom alege altă încăpere, unde cred că veţi vorbi mai curând.

Celor trei camarazi li se dezlegară funiile, sfetnicii căpeteniei le ajutară să se ridice, apoi furia duşi de acolo. George rămase culcat deocamdată, căci el trebuia dus pe sus şi asta o vor face, de sigur, cei doi tineri băştinaşi care îl scoseseră afară pe Petre.

După plecarea sălbatecilor cu prizonierilor, George mai rămase nemişcat un minut, apoi încredinţându-se că era singur în peşteră, începu să-şi mişte cu toată puterea mâinile legate la spate. Era culcat pe o piatră şi frecând de zor frânghia de muchea acesteia, izbuti, după mari sforţări, s-o rupă.

Acum era liber, căci legăturile de la picioare le putea tăia repede cu cuţitul. Nu i se luase niciuna din arme şi nici granatele cu gaze. cu ajutorul cărora s-ar fi putut apăra lesne la nevoie.

Minutele se scurgeau unul după altul, dar George n-auzi nici un zgomot de paşi apropiindu-se. Cu o hotărâre bruscă, el se ridică, scoase cuţitul şi îşi tăie legăturile de la picioare. Frânghioarele le zvârli în foc, spunându-şi că e mai bine să şteargă orice urmă că se liberase singur. N-au decât să creadă ca sălbatecii când or veni, că vreo vrajă şi-a vârât codiţa aici.

Sări în picioare şi-şi scoase revolverul, apoi porni încet prin peştera destul de mare apucând pe drumul pe care-l luaseră băştinaşii cu

tovarăşii săi.

Lumina focului arunca raze slabe pe pereţi; George aprinse lampa de buzunar şi descoperi o crăpătură îngustă şi înaltă, în care intră.

Îndată îşi dădu seamă că se afla pe drumul adevărat, văzând pe o ieşitură da stâncă o fâşie de stofă: vreunii din camarazii săi trebui să se fi poticnit, lovindu-se cu braţul de acest colt de piatră, cu care prilej se rupsese o bucată din tunica lui albă.

Tunelul îngust ducea în jos. Deodată, George îşi stinse lampa şi se opri din mers. Auzise undeva şoapte, dar deocamdată nu-şi putea da seamă de unde veneau. Trebuia însă să fie pe aproape şi atunci porni încet înainte, dibuind drumul.

V.
LUMILE PLUTITOARE.

GLASURILE DEVENEAU TOT MAI LĂMURITE. În cele din urmă, George izbuti să priceapă chiar câteva cuvinte – căci se vorbea englezeşte. Cei doi care vorbeau nu puteau fi decât englezul misterios şi Tonda. Mergând mai departe, tânărul îl auzii într-adevăr pe englez:

— ...trebuie s-o scoţi de la el Niciodată nu vă voi mai aduce apa arzătoare în schimbul căreia îmi daţi numai Kopra şi nuci pietroase, pe care le găsiţi în pământ sau în peşterile din stâncă. Străinii trebuie să ne spună de unde au aflat despre cele două „lumi plutitoare”.

— Da, stăpâne – zise căpetenia – voi face totul ca să-l silesc să vorbească. Dar e adevărat că pe „lumile plutitoare” e atâta apă arzătoare?

— Care va să zică aşa, pentru că noi am venit noaptea, vrei să încerci să întreprinzi cu oamenii tăi o mică expediţie de pradă! strigă englezul râzând.

— Asta nu se va întâmpla, Tonda; cele două lumi plutitoare, care stau acum în golful insulei tale şi nu pot fi văzute de nimeni, nu vor fi călcate de tine. Duhurile pe care le-am acolo de pază te vor ucide pe tine şi pe oamenii tăi.

— Dar şi străinii au duhuri puternice – răspunse căpetenia – şi poate că ei sunt mai tari ca cele de pe „lumile plutitoare”.

Englezul scoase o înjurătură, apoi strigă furios:

— Tonda, eşti un dobitoc. Nu pricepi oare că străinii vor să ia pentru ei sticlele cu apa arzătoare?

— Ţie nu-ţi vor da niciuna. Şi tu eşti un înşelător. De ce nu mi-ai spus nimic despre oamenii aceia uscaţi care zac în muntele asta?

— Stăpâne – murmură Tonda cu teamă – astea sunt duhuri mari. Oamenii mei şi-au pus în primejdie viaţa când au scos afară pe străinii

ameţiţi Duhurile stau liniştite şi ţepene de pereţi şi veghează. Stăpâne, asta e tabu şi n-am voie să-ţi vorbesc.

— Lasă că ştiu eu – râse englezul. Îmi vei arăta camera. Şi pentru fiecare duh pe care-l voi scoate afară, primeşti trei sticle cu apă arzătoare Trei sticle, ai priceput?

— Stăpâne, trebuie să mă mai gândesc, murmură bătrânul, orbit de această perspectivă.

După o pauză scurtă, urmă:

— Cu duhurile care sălăşluiesc acolo nu mă pot măsura eu. Stăpâne, va trebui să faci asta cu celălalt fiu al mamei tale.

Aşa dar englezul avea un frate. Vestea aceasta era de mare însemnătate pentru George. Putea socoti, deci, că în labirintul stâncos de aici avea în faţa sa doi duşmani puternici; cu care nu era de glumit. După o clipii, însă, i se luă grija aceasta de pe inimă, apoi englezul zise:

— Fratele meu s-a îmbolnăvit, aşa că nu-mi poate ajuta. Dar voi alunga eu duhurile, pentru ca supuşii tăi să poată scoate afară oamenii uscaţi. Întâi trebuie însă să-i alungăm pe străini în vaporul lor. Chinuieşte-i pe prizonieri ca să mărturisească de unde cunosc taina noastră, apoi dă-le drumul dacă vrei. Le-ai făgăduit doar să nu-i ucizi.

— O, stăpâne, noi nu-i vom ucide – zise căpetenia – dar nu vom avea nici o vină dacă vor muri singuri şi aşa se va şi întâmpla, dacă vor muri singuri.

— Şiret mai eşti, făcu englezul, rânjind.

— Numai ca nu merge cum vrei tu, ci trebuie să plece liberi, altminteri tovarăşii lor de pe vas dărâmă tot muntele cu tunurile lor. Mie îmi dai mumiile şi-ţi voi da pentru fiecare din ei trei sticle cu apă arzătoare.

— Bine, stăpâne, tinerii mei vor scoate afară duhurile; am eu câţiva condamnaţi la moarte şi ăştia o vor putea face, salvându-şi viaţa în felul acesta. Le voi spune că duhurile le vor da o moarte mai uşoară decât aceea pe care ar primi-o din mâna mea.

Englezul izbucni în râs.

— Moşule – zise el – eşti într-adevăr un om rău. Trebuie ca sa se păzească omul de tine. Păcat că James s-a îmbolnăvit şi nu pot întreprinde nimic singur. Şi Ellen îmi dă de gândit – numai de n-ar mai încerca odată să fugă.

— Haide, Tonda, du-te de ia la rost pe străini până vor spune tot ce ştiu.

Câteva clipe George văzu înaintea sa o rază palidă de lumină, care ieşea dintr-o crăpătură a peretelui din dreapta a gangului. Auzi apoi un râcâit slab şi în acelaşi timp, dispăru lumina. El îşi dădu seamă imediat că acolo trebuia să fie o uşă secretă, prin care englezul sili căpetenia

dispăruseră din firida gangului, unde stătuseră.

George ascultă cu încordare câteva clipe apoi dibui drumul până la crăpătură şi aprinse din nou lampa.

Firida pe care o văzu era goală; intră repede înăuntru şi examină cu amănunţime peretele din faţa lui. Descoperi îndată un colt de stâncă, puse mina pe el şi trase şi deodată peretele firidei se dădu în lături.

Tânărul stinse la repezeală lampă. Văzu înaintea sa pe englez care stătea la vreo zece metri, întors cu spatele spre el. Încăperea în care intrase George era o peşteră mare în mijlocul căreia ardea un foc puternic, care învăluia în lumina sa făptura englezului.

Tânărul îşi dădu seama că omul acesta e foarte primejdios pentru dânşii şi vroia să împiedece cu orice preţ ca tatăl său şi camarazii să fie torturaţi.

Apucă revolverul de ţeavă, vâri lampa în buzunar şi păşi în vârful picioarelor spre ticălos. Când ajunse în spatele lui, englezul păru să presimtă o primejdie. Făcu o mişcare, vrând să se întoarcă. Dar era prea târziu.

George, apucă de beregată pe englez cu toată puterea, apoi îl pocni cu patul armei în tâmplă dreaptă.. Se iscă o luptă, scurtă, dat în cele din urmă ticălosul se prăbuşi la pământ, ca o cârpă.

Tânărul nu-şi mai pierdu vremea să-l lege căci trebuia să se îngrijească în primul rând de camarazi. Făcu repede un pus înainte şi privi jos, în peşteri.

Priveliştea era înfiorătoare. Înaintea focului zăceau tatăl său şi cei doi camarazi. Lângă ei stătea Tonda cu sfetnicii lui; vrăjitorul tocmai scotea din foc un drug înroşit, cu gând să chinuiască pe prizonierii Legaţi.

— Vreţi să vorbiţi? le strigă Tonda. Atunci interveni George. Ridică arma, ţinti şi glonţul şuieră prin peşteră. Detunătura lăsă un ecou prelung, dar fu întrecută de ţipetele sălbaticilor şi de durere al vrăjitorului care lăsă drugul din mână şi-şi duse mâna stângă la braţul drept. Băştinaşii priviră năuciţi în jurul lor, căci nu ştiau de unde venise împuşcătura.

George se dăduse îndată câţiva peşi înapoi. Căpetenia îşi întoarse acum fata spre local unde stătuse înainte englezul şi întrebă tânguitor:

— Stăpâne, ce să fac?

George auzi atunci un zgomot slab îndărătul său şi-şi dădu seamă îndată că englezul se trezise din leşin şi că va năvăli asupra lui.

Se aplecă cu iuţeala fulgerului, simţi o izbituri în spatele-i încovoiat, îndrepţi revolverul îndărăt şi apăsă de două ori pe trăgaci.

Se auzi un ţipăt asurzitor, apoi un trup greu căzu deasupra lui George, ameninţând să-l tragă la pământ. Cu o mişcare puternică,

tânărul împinse însă trupul în lături şi se ridică repede. Trebui să-şi dea seama ce fac sălbaticii.

Era şi timpul, căci văzu că unul din tinerii sălbatici pusese iar mâna pe drug. George ridica mina. Din nou se auzi o împuşcătură, repetată de ecou şi pentru a doua oară drugul căzu înapoi în foc, iar băştinaşul, răcnind de durere, făcu aceleaşi mişcări ca mai înainte vrăjitorul.

Asta era prea mult pentru căpetenie şi sfetnicii săi. Ţipând de spaimă începură s-alerge ca nebunii, urmaţi de tinerii sălbatici. În coadă venea vrăjitorul şi sălbatecul rănit, care alerga aproape tot atât de repede ca tovarăşii lor teferi.

Numai când îi văzu dispărând, George sări peste bariera stâncoasă care-l despărţise până atunci de peştera principală şi alergă repede spre camarazi După câteva clipe aceştia erau liberi.

— Dragul meu băiat, al lucrat din nou ca un viteaz zise căpitanul. Sunt foarte mândru de tine. Acum trebuie să căutăm însă să ieşim de aici.

Mai întâi să vedem ce face englezul pe care l-am împuşcat – propuse George.

— Poate nu e atât de grav rănit şi mai e în stare să ne conducă afară. Mort nu cred să fie, cel mult grav rănit.

Atunci mai bine să nu ne încredem în el luându-l de călăuză, zise căpitanul.

— Dacă miroase că s-a sfârşit cu el, atunci cu siguranţă că va încerca să ne prăpădească.

E drept că ne-am putea teme de asta; încuviinţă căpitanul. Cred că-l putem lăsa fără teamă aici, să-i vie în ajutor mai târziu prietenii săi.

Când doctorul se aplecă însă deasupra englezului, clătină capul şi zise cu părere de rău.

— E mort. Gloanţele lui George i-au găurit inima, acum n-avem încotro, trebuie să găsim singuri drumul.

— Băştinaşii au luat-o la stânga, zise căpitanul. Cred că vom da lesne de urmele lor.

— Împotrivire nu cred să opuie – zise George. L-am rănit chiar pe vrăjitorul lor, astfel că vor presupune că duhurile sau demonii noştri sunt totuşi mai tari. De altfel am auzit ce este cu lumile alea plutitoare; vă voi povesti în linişte când vom ieşi din munte şi vom fi pe submarinul nostru. Sunt acum amândouă într-unul din golfurile insulei; fratele bolnav şi fata care a chemat în ajutor se afla pe una din ele. Dar se pare că e primejdios pentru străini să calce fără precauţiuni pe dânsele.

— Minunat! exclamă căpitanul, vesel. În felul acesta înseamnă să rezolvăm în chip fericit sarcina noastră. Cred că vom sfârşi lesne cu băştinaşii.

— În caz de nevoie le vom dă câteva sticle cu rom, din proviziile noastre.

— Nici nu e nevoie tată, căci pe insulele plutitoare se găseşte o mare provizie de alcool, după cum am auzit.

Porniră repede spre partea stângă a peşterii. Aici era foarte întuneric, dar la lumina lămpilor de buzunar descoperiră imediat o crăpătură îngustă şi când se apropiară de ea, George se aplecă şi ridică triumfător o broască ţestoasă uscată.

Vrăjitorul a pierdut-o în grabă lui de-a fugi zise el, vesel – suntem, deci, pe drumul bun.

Vru să arunce uscătura mare cât mâna, doctorul insă i-o luă repede şi o vâri în brâu, ca şi cum ar fi fost un obiect preţios.

— Poate că este un soi necunoscut, căruia îi pot dă de rost, cu toată starea de uscăciune în care se află, zise el, agitat – poate că vrăjitorul mai poartă cu el şi alte lucruri pe care le voi putea lua. Îi voi da în schimb destul alcool din proviziile de pe insulele plutitoare.

— Pare că ajungem afară! strigă în aceeaşi clipă căpitanul, care o luase înainte prin gangul îngust – dacă nu mă înşel, văd lumină acolo înaintea noastră. Doctore, nici nu ştiu cât timp am zăcut în nesimţire. Era ziuă când ai fost scos afară din munte ca să vorbeşti cu Rindow?

— Nu, domnule căpitan, cel mult o jumătate de ceas dacă am stat leşinaţi. Dar luna tocmai îşi croia drum printre nori.

— Aha, atunci să ştii că e lumină de lună ceea ce vad eu acolo!

În câteva minute Farrow fu afară din munte. Văzu imediat ca ieşiseră pe partea de nord-est la vreo douăzeci de metri mai jos de poteca ce ducea înclinată de la ieşirea această, se afla un brâu de vegetaţie din care îşi înălţau coroanele câţiva palmieri.

În linie dreaptă spre nord, camarazii – care stăteau acum alături pe poteca îngustă – văzură un golf larg şi George strigă imediat:

— Tată, n-or fi acolo ancorate cele două „lumi plutitoare”? englezul, pe care am fost nevoit să-l împuşc, vorbea de ele.

— Se prea poate să fie cum zici tu – încuviinţă căpitanul – dar asta vom putea-o cerceta abia mai târziu. Acum trebuie să-i dăm de veste lui Rindow cum stau lucrurile, altminteri începe iar să bombardeze muntele şi dă năvală asupra insulei.

— A, colo duce un coborâş foarte bun spre golf, strigă George iarăşi. Tată, tu şi cu doctorul aţi putea să le daţi de veste camarazilor noştri iar în vremea asta eu cu Petre voi cobori în vale. Am o presimţire ciudată cu ar fi timpul să venim în ajutorul tinerei fete.

— Bine, băiete, încuviinţă Farrow după câteva clipe de gândire. Şi mie mi se pare mai bine să întreprindeţi îndată ceva pentru ocrotirea fetei. Bătrânul Tonda va căuta, de sigur, să se folosească de prilej ca să

pună stăpânire pe alcoolul de pe „lumea plutitoare”.

George nu mai şovăi.. Se lăsă aproape de-a rostogolul la vale, urmat de credinciosul său Petre şi când ajunseră, tânărul aprinse imediat lampa de buzunar şi după puţină căutare, descoperi o potecuţă, care părea să fi fost croită de curând prin desiş.

— Petre, vezi că presimţirea nu m-a înşelat, şopti George. Tânăra fată pluteşte în mare primejdie. Să ne grăbim!

Nici nu era nevoie de acest îndemn, căci Uriaşul şi începu să facă paşi atât de mari, încât George avu de furcă să-l urmeze.

Din fericire poteca era destul de largă, se părea că cel puţin, două persoane se strecuraseră printre tufe, una alături de alta. Astfel, cei doi camarazi nu întâmpinară piedici şi putură înainta fără să facă zgomot.

Timp de doua minute alergară în goană – atât cât le îngăduia locul acela – şi după socoteala lui George trebuie să fi ajuns în apropierea mării. Deodată, înaintea lor răsună un strigăt de ajutor, scos de un glas femeiesc.

George îşi îndoi sforţările şi zbură aproape prin golurile dintre tufe. După câteva clipe, care i se părură veacuri, văzu sclipind apa înaintea sa. Două, trei sărituri încă şi se înţepeni în loc cu revolverul întins.

Văzu la câţiva metri depărtare de ţărm, un teren pe care creşteau tufe şi buruieni; între ele se aflau două colibe. În faţa uneia din aceste colibe o tânără fată se lupta, pe cât îi îngăduiau puterile, cu un tânăr băştinaş care încerca s-o doboare la pământ.

George nu şovăi o clipă: ochi, trase, glonţul porni. În aceeaşi clipă aproape sălbaticul dădu drumul, scoase un răcnet şi căzu grămadă.

Uşa colibei se deschise atunci şi făpturi negricioase dădură buzna afară, năpustindu-se spre George. Acesta îi recunoscu îndată: erau căpetenia şi sfetnicii săi. Unii din ei se şi clătinau pe picioare şi toţi aveau în mâini sticle de diferite mărimi. Îşi luaseră singuri „apa arzătoare”, cu ajutorul căreia cei doi fraţi îşi făceau afacerile lor criminale.

George şi Petre se dădură repede în lături, căci de spaimă sălbaticii îşi pierduseră într-atâta capul, încât săriră în apa care era foarte puţin adâncă şi înotară cum putură spre mal. Fără să se uite măcar la cei doi tovarăşi, ei dispărură repede în tufiş.

George şi Petre alergară acum prin apă, spre ciudata insulă. Tânăra fată se sprijinea de colibă şi plângea cu sughiţuri. Se linişti însă când Uriaşul trase deoparte cadavrul sălbaticului şi George căută s-o mângâie.

Tânărul află acum trista ei poveste. Tatăl ei, Lionel Barrings, începuse un negoţ cu cei doi fraţi Fields şi dădeau băştinaşilor alcool, în schimbul produselor ţării şi a altor lucruri de preţ.

Împotriva unui astfel de negoţ erau, firește, toate guvernele. De aceea ei îşi construiseră două plute trainice, în mijlocul cărora era o gaură mare. Acolo instalaseră un motor puternic, care punea în mişcare o elice de vapor. În felul acesta puteau colinda, fără să atragă atenţia, insulele îndepărtate, căci plutele erau acoperite cu pământ în care înfipseseră tufe şi buruieni. Dacă se arăta vreun vapor; le lua drept o insulă mişcătoare. Alcoolul era adus în fiecare lună de un bric, care lua înapoi mărfurile obţinute.

Tatăl Ellenei murise de curând şi fraţii hotărâre ca fata şi se căsătorească cu cel mai tânăr. Atunci ea dăduse drumul pe apa celor doua scânduri prin care cerea ajutor.

George se interesa de celalalt Fields şi afla ca murise de curând, cam în acelaşi timp când el împuşcase pe fratele sau în lupta.

*

— A doua zi dimineaţa, căpitanul Farrow trase în larg cele doua plute – cărora băştinaşii le dăduse poeticul nume de „lumi plutitoare” – şi le scufunda cu ajutorul câtorva granate. Era o faptă bună pe care o făcea, căci alcoolul nu va mai otrăvii pe bieţii sălbatici.

Ellen fu luata pe bordul „Dox”-ului. Ea avea rude la Adelaida, unde căpitanul îi făgădui s-o duca.

Cel mai fericit era însă doctorul. Izbuti să-l hotărască pe Tonda să-l ducă în cripte, de unde lua cea mai frumoasă mumie, care era acum cea mai preţioasă comoara a sa. Ceea ce avea sa pătimească din pricina ei, e descris în volumul următor.

Sfârşitul volumului: **LUMI PLUTITOARE**.

Volumul următor va fi intitulat:

MUMIA MISTERIOASĂ.

In Numărul următor:

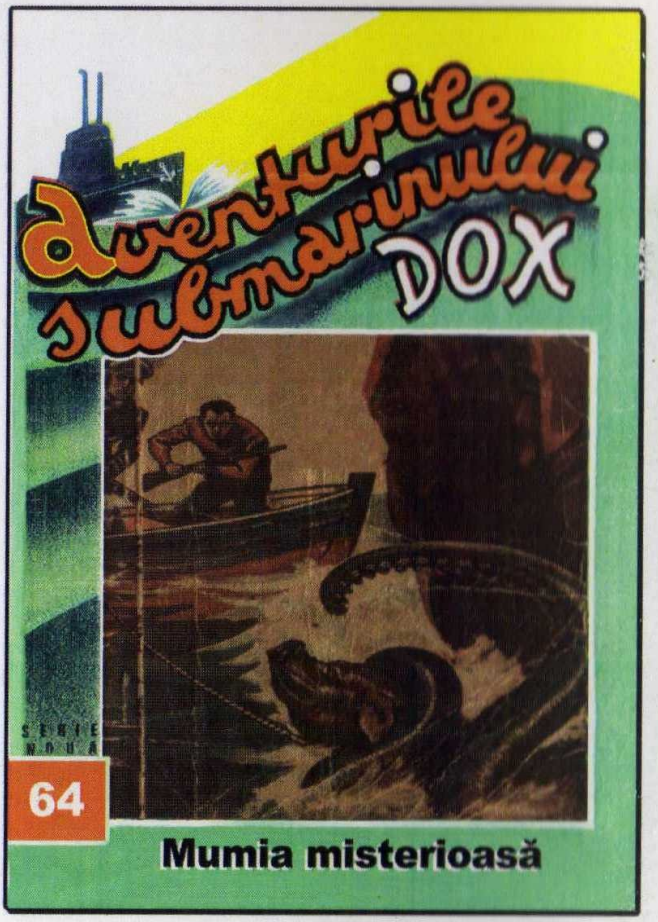

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro